

Η ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΑ ΣΤΟ ΦΩΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

του π. Αντωνίου Αλεβιζοπούλου (†)

Ἀπόσπασμα ομιλίας του στό Ε' Σεμινάριο Πίστεως
(Αΐγνια 21-27 Αὐγούστου 1993)

Ἡ ἀστρολογία δέν εἶναι θρησκευτικά ἀχρωμάτιστη. Τά κοσμοθεωρικά της πλαίσια βρῖσκονται ἔξω ἀπό τό χῶρο τῆς χριστιανικῆς πίστεως, στήν κίνηση τῆς λεγόμενης «Νέας Ἐποχῆς τοῦ Ὑδροχόου». Χαρακτηριστικά γνωρίσματα τῆς κίνησης αὐτῆς εἶναι ὁ ἀπόλυτος μονισμός καί ἡ αὐτοπραγμάτωση, μέσα ἀπό ἀλλεπάλληλες μετενσαρκώσεις.

Οἱ ἀστρολόγοι ἰσχυρίζονται πῶς πρόκειται γιά πραγματική ἐπιστήμη. Ὅμως οἱ ἴδιοι θεμελιώνουν τήν «τέχνη» τους σ' ἓνα κοσμοεἰδωλό πού ἔχει πρό πολλοῦ ξεπεραστεῖ. Τά δεδομένα τῆς ἀστρονομικῆς ἐπιστήμης ἀκυρώνουν τίς δοξασιές τῆς ἀστρολογίας καί ἀποδεικνύουν πῶς ὀλόκληρο τό οἰκοδόμημά της θεμελιώνεται στήν ἀπόλυτη αὐθαρεσία.

Ἔτσι ἡ ἀστρολογία βρῖσκει τή δικαίωσή της μόνο στό χῶρο τῶν φορτισμένων θρησκευτικά κινήσεων. Ὅμως τό κόστος γιά κάθε λάτρη αὐτῆς τῆς νέας θρησκείας εἶναι πραγματικά πολύ μεγάλο. Παύει πλέον νά λειτουργεῖ ὡς ἐλεύθερο πρόσωπο, νά παίρνει μόνος του ἀποφάσεις γιά θέματα πού ἀφοροῦν τήν προσωπική, ἐπαγγελματική, οἰκογενειακή καί κοινωνική του ζωή καί ὀδηγεῖται σέ ἀπόλυτη ἐξάρτηση ἀπό τό ὠροσκόπιο ὀλόκληρη ἡ ζωή του ἐλέγχεται ἀπόλυτα ἀπό τόν ἀστρολόγο.

Ἡ νέα «θεότητα» δέν ἔχει καμμία σχέση μέ τόν ἀληθινό Θεό, πού ἀποκαλύφθηκε στόν ἄνθρωπο μέ τούς λόγους: «Ἐγώ εἰμι Κύριος ὁ Θεός σου, οὐκ ἔσονται σοι θεοί ἕτεροι πλὴν ἐμοῦ». Ὑποτάσσεται σέ δυνάμεις πού ἔχουν τήν καταγωγή τους στίς ἀρχαῖες θεότητες τοῦ Ὀλύμπου, μέ τούς ὁποίους ταυτίζονται οἱ πλανῆτες τῆς ἀστρολογίας. Αὐτές οἱ «θεότητες» ἀποκαλοῦνται στήν Ἁγία Γραφή «οὐ θεοί», ἀνύπαρκτοι θεοί ἢ καί ἀκόμη δαιμόνια.

Οἱ ἀστρολόγοι ὑπόσχονται «προβλέψεις» καί ἰσχυρίζονται μάλιστα πῶς προσφέρουν βεβαιότητα καί πῶς τά ἄστρα δέν λένε ποτέ ψέμματα. Ὅμως ἂν δέν πρόκειται γιά ἀπάτη, γιά γενικές φράσεις, πού ἔχουν πάντοτε ἰσχύ, γιά λέξεις κλειδιά, πού προσφέρουν «ἀσφάλεια» στόν ἀστρολόγο (μπορεῖ, ἴσως, τίς περισσότερες φορές, ἂν δέν ... κ.ο.κ.), γιά λόγους Πυθίας, γιά συμπώσεις, τότε σίγουρα ἔχουμε δαιμονικές ἐπιρροές. Αὐτό ὑπογραμμίζεται ἀπό τούς πατέρες τῆς Ἐκκλησίας. Γι' αὐτό καί ἡ «μαντική τέχνη» ἀπαγορεύεται ἀπό τούς ἱερούς κανόνες τῆς Ἐκκλησίας καί ὁ Χριστιανός πού κάνει χρήση ὀποιοδήποτε τρόπου μαντείας «κανονίζεται» ὅμοια μ' ἓνα φονέα.

Ἡ ἄποψη πῶς ἡ ἀστρολογία συμβιδάζεται μέ τήν χριστιανική πίστη ἢ ὅτι ἡ ἁγία Γραφή ἦταν ἓνα ἀστρολογικό βιβλίο, δέν στηρίζεται σέ ἱστορικά δεδομένα, ἀλλά μόνο στήν πλάνη καί στήν ἀνεπιτιμότητα.

Ὁ καθένας εἶναι βέβαια ἐλεύθερος νά κάνει τή θρησκευτική του ἐπιλογή· νά πιστέψει στόν ἀληθινό Θεό, νά προσκυνῆσει καί νά λατρεύσει μόνο αὐτόν. Ἀλλά μπορεῖ νά ἀνακηρύξει γιά θεό του τά κτίσματα, ὅπως εἶναι ὁ ἥλιος, τό φεγγάρι ἢ οἱ λοιποὶ ἀστερισμοί. Ὅμως δέν τοῦ ἐπιτρέπεται νά ὀδηγήσει ἀνύποπτους ἀνθρώπους σέ σύγχυση, ὑποστηρίζοντας πῶς συνδέονται μεταξύ τους ἀρμονικά πράγματα ἐντελῶς ἀντίθετα καί μεταξύ τους ἀσυμβίβαστα, ὅπως εἶναι ἡ Χριστιανική πίστη καί ἡ ἀστρολογία.

Κάθε συνειδητός χριστιανός γνωρίζει πῶς ἡ διάκριση ἀνάμεσα στό θεό καί στόν κόσμο, στό Δημιουργό καί τά δημιουργήματα εἶναι βασική καί χωρίς αὐτήν δέν μποροῦμε νά κάνουμε λόγο γιά χριστιανική πίστη. Ὁ θεός δέν εἶναι μιά τυφλή δύναμη, ἀλλά θεός προσωπικός, πού εἶναι ἀγάπη καί ἐλευθερία, πού ἔρχεται σέ κοινωνία

ἀγάπης μέ τά παιδιά του, μέ μᾶς τούς ἀνθρώπους.

Ποιά σχέση μπορεῖ νά ἔχει αὐτός ὁ θεός μέ τόν παγκόσμιο νόμο τῆς ἀστρολογίας, πού δρᾷ ἐντελῶς ἀνεξέλεγκτα καί τυφλά; Ὁ νόμος αὐτός, λέγουν οἱ ἀστρολόγοι, ὑπηρετεῖ τήν αὐτοεξέλιξη τοῦ ἀνθρώπου μέσα ἀπό ἀλλεπάλληλες μετενσαρκώσεις. Ὅμως ἐμεῖς οἱ χριστιανοί πιστεύουμε πώς ὁ θεός ὁδηγεῖ τόν ἄνθρωπο καί ὁλόκληρη τή δημιουργία στήν ἀναγέννηση καί στήν ἀνακαίνιση καί ἀναδημιουργία, ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Αὐτή ἡ «καινή κτίσις» δέν ἀποτελεῖ ἀποτέλεσμα μᾶς ἀνθρώπινης πορείας αὐτοπραγμάτωσης, ἀλλά δῶρο τοῦ Θεοῦ.

Ἄλλά αὐτό τό δῶρο πρέπει ὁ ἄνθρωπος νά τό ἀποδεχθεῖ μέ τήν ἐλεύθερη προαίρεσή του. Ἡ ζωή του ἐδῶ στή γῆ δέν προσδιορίζεται ἀπό κάποιους ἀστρολογικούς συνδυασμούς κατά τήν ὥρα τῆς γέννησής του ἢ ἀπό κάποιες καριμκές σχέσεις προηγούμενων ζωῶν, ἀλλά ἀπό τήν ἐλεύθερη προαίρεσή του. Γι' αὐτό καί ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἐλεύθερος νά παίρνει ἀποφάσεις γιά ὅλα τά ζητήματα τῆς ζωῆς του καί εἶναι ὑπεύθυνος γιά τίς ἀποφάσεις πού παίρνει ὄχι μόνο ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων, ἀλλά καί ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Γι' αὐτό ὁ ἄνθρωπος καλεῖται νά λογοδοτήσῃ γιά τίς πράξεις του.

Πάνω σ' αὐτήν τήν ἀντίληψη περί ἀνθρώπου εἶναι θεμελιωμένη ὁλόκληρη ἡ κοινωνία μας, ὁ πολιτισμός μας, οἱ δημοκρατικοί θεσμοί. Ἡ ἀστρολογία εἰσάγει ἕνα ἄλλο «μοντέλο» ἐρμηνείας τοῦ κόσμου, τό ὁποῖο ἔχει καταστροφικές συνέπειες γιά ὁλόκληρη τήν κοινωνία μας. Ἐδῶ δέν ὑπάρχει ἀξιολόγηση τῶν πράξεων τῶν ἀνθρώπων, δέν ὑπάρχει διάκριση ἀνάμεσα στό καλό καί στό κακό, τά πάντα εἶναι καλά γιά τόν ἄνθρωπο, ὁ ὁποῖος καλεῖται ἀπό ὅλα νά πάρει τό «μάθημά του», προκειμένου νά αὐτοεξελιχθεῖ.

Αὐτό γίνεται μόνο ὅταν κατέχει τή «γνώση» μέσω τῆς ἀστρολογίας καί ὅταν ἀποδεχθεῖ πλήρως τή μοίρα του, ἀντιδρώντας σύμφωνα μέ τίς ὁδηγίες τῶν ἀστρολόγων πού μποροῦν νά τά «διαβάσουν» ὅλα αὐτά στό ὠροσκόπιο. Καλός καί ἠθικός δέν εἶναι ἐκεῖνος πού κάνει τό καλό, ὅπως αὐτό ἀξιολογεῖται ἀπό τήν χριστιανική ἀντίληψη καί ἐναρμονίζεται μ' αὐτό πού τό Σύνταγμα τῆς χώρας ὀνομάζει «δημόσια τάξη» ἢ «χρηστά ἦθη». Στήν ἀστρολογία λογίζεται ὡς «καλός» αὐτός πού ἔχει τή «γνώση», ἐκεῖνος πού μπορεῖ νά δια-

βάσει στό χάρτη τῆς ζωῆς του στό ὠροσκόπιο ἢ νά ἐμπιστευθεῖ τό ἔργο αὐτό στόν ἀστρολόγο καί πού θεμελιώνει τή ζωή του πάνω σ' αὐτή τή «γνώση», ἀποδεχόμενος τό πεπρωμένο του.

Τό νά προσπαθῆσει κανεῖς νά ἐμποδίσει μιᾶς κατάστασης πού λογίζεται ἀρνητική ἢ πού ἀποτελεῖ ἐγκληματική συμπεριφορά εἶναι ἐντελῶς μάταιο ἀλλά καί «κακό», ἀφοῦ μ' αὐτό τόν τρόπο ὄχι μόνο δικαιώνεται ἕνας ἐγκληματίας, ἀλλά καί τά ἐγκλήματά του ἀξιολογοῦνται θετικά. Ἔτσι ἡ ἠθική καί ὅλες οἱ ἀξίες ἀντιστρέφονται.

Ἐξάπλωση τῆς ἀστρολογίας, ἰδιαίτερα μεταξύ προσώπων πού ἔχουν ὑπεύθυνες θέσεις στήν κοινωνία, καί οἱ ἀποφάσεις τους ἐπηρεάζουν τή ζωή ἑνός ἔθνους ἢ τήν τύχη τῆς ἀνθρωπότητας συνιστᾷ πραγματικό κίνδυνο, μέ ἀνυπολόγιστες συνέπειες.

Πρώην θύμα τῆς ἀστρολογίας με «ειδικές σπουδές στήν ἐπιστημονική ἀστρολογία», πού μελέτησε τά χειρόγραφα αὐτοῦ τοῦ βιβλίου σχολιάζει:

«Ἡ χειρότερη μορφή δικτατορίας ἀπειλεῖ τόν κόσμο, ὅπου οἱ «ὀλίγοι αὐθεντίες ἀστρολόγοι» πού δέν εἶναι κομπογιαννίτες, ἀποφασίζουν γιά ὅλους τούς τομεῖς τῆς ζωῆς ὅλων τῶν ἀνθρώπων πού ἐλέγχουν, μέ σκοπό νά τούς "σώσουν".

Ἵστερα ἀπό ὅλα αὐτά γίνεται φανερό πώς δέν μπορεῖ κανεῖς νά ἀγνοήσει τόν κίνδυνο τῆς ἀστρολογίας. Γι' αὐτό τόν χριστιανό ἢ ἀστρολόγο εἶναι ἀσυμβίβαστη, ὅπως εἶπαμε ἐπανειλημμένα, μέ τήν πίστη μας στό Χριστό. Ὅ,τι εἶναι ἀνάγκη νά γνωρίζῃ γιά τό μέλλον του, τό γνωρίζῃ. Τοῦ ἔχει ἀποκαλυφθεῖ καί δέν περιμένει ἀπό τά ἀστρα νά λύσει τό μυστήριο τοῦ ἀνθρώπου.

Μεταξύ τῶν χαρισμάτων στήν Ἐκκλησία, ὑπάρχει καί τό χάρισμα τῆς διακρίσεως, ὅπως ὑπάρχουν καί γνήσιες πνευματικές ἐμπειρίες. Ἄλλά ὁ χριστιανός δέν θεμελιώνει τήν πίστη του σέ προσωπικές ἐμπειρίες, οὔτε καί τίς ἀπολυτοποιεῖ. Ἐπιθυμεῖ μόνο νά βροῖσκειται σέ κοινωνία μετά πάντων τῶν Ἁγίων, δηλαδή μέ τό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας ὑπό τήν μία κεφαλὴν, τόν Χριστό. Μέ αὐτόν τόν τρόπο, εὐρισκόμενος ὑπό τήν κεφαλὴν, βασιλεύεται ἀπό τόν Χριστό καί γίνεται τέκνο τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, καί μέτοχος τῆς ἐλπίδος, ὅπως ὁμολογεῖται στό Σύμβολο τῆς Πίστεως: «Προσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν καί ζωὴν τοῦ μέλλοντος αἰῶνος».